HAYDİ İSLAM'A

Ebu Sehran Es-Suri

بسم الله الرحمن الرحيم

Haydi İslam'a

Furkan Basım ve Yayınevi

Tevhid Dersleri

Furkan Basım ve Yayınevi Haydi İslam'a

Ebu Sehran Es-Suri

Baskı **Basım Yeri**
Step Ajans, Ser. 12266

İletişim **E-posta**
t.dersleri@gmail.com

Telefon
0 545 762 15 15

Posta
P.K. 51 Güneşli Merkez PTT
Bağcılar/İstanbul

Merkez
Kirazlı Mh. 1. Sk. No: 21/A
Bağcılar/İstanbul

ISBN 978-605-83704-1-8

1. Baskı

Genel Dağıtım

İstanbul: Tevhid Kitabevi, 0 (545) 762 15 15
Hürriyet Mh. Cumhuriyet Cd. No: 3 Bağcılar/İstanbul
Diyarbakır: Tevhid Kitabevi, 0 (541) 857 34 20
Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 90/A Bağlar/Diyarbakır

Cennete Davet Var…

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. Salât ve selam efendimiz Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in, O'nun ehli beytinin ve sahabîlerinin üzerine olsun.

Sevgili kardeşim! Bizlere seni satırlarımıza konuk etme lutfunda bulunduğu için bizleri yaratan, yaşatan, rızıklandıran, öldürüp tekrar diriltecek olan, hayatımıza hükmetmeye tek yetkili, Hâkimler Hâkimine hamdolsun. Satırlarımız vesilesiyle aramıza hoş geldin. İkimizin de topraktan yaratılmış olması gereği sana "*sen*" diye; aynı anne babadan olan kardeşliğimiz gereği de "*kardeşim*" diye hitap etmekte bir sakınca olmadığını düşünerek başlıyorum satırlarıma…

Bu satırları seninle sohbet edermiş gibi yazacağım. Yüreğimdekileri yüreğine aktarmayı ve bundan da Allah'ın razı olmasını dileyerek yazıyorum. Rabbim kabul buyursun! Allahumme âmin! Seni kırayım, seni rencide edeyim ya da seni "kâfir" olarak

isimlendireyim de sen Cehennemin odunu olasın diye yazmıyorum. Yine bilerek ya da bilmeyerek işlediğin şirk günahlarınla, Cennetliklerin niyetini taşıdığın halde Cehennemliklerin amelini işler bir vaziyette sana “Müslüman” adını verip hak etmemiş olmana rağmen seni Cennetin varisi gibi gösterip boş hayallerle kendini avutman için de yazmıyorum. Sadece buraya yazacaklarımla eğer unuttuğun bazı gerçekler varsa bunları hatırlatmak, bilmediklerin varsa onları öğretmek, bildiklerini de sana tazeletmek istiyorum inşaAllah.

Yazdıklarımı seni Cennete ulaştırmak için bir vesile, Cennet kapılarını sana açmak için bir anahtar, Cehennem kapılarını da sana bir daha açılmamak üzere kilit olması için yazıyorum inşaAllah!

Bilirsin ki her kilitli kapı, içerisinde kıymetli eşyalar bulunduran odalara açılır. Her kıymetli şey muhafaza altına alınmış, üzerinden kilitlenmiştir. Hangi değerli hazine kilitsiz bırakılmış, ortalığa saçılmıştır ki Cennetin kapıları kilitsiz bırakılsın? Düşünsene Allah’ın malı tüm hazinelerden daha kıymetli olduğu halde niçin kilitsiz bırakılsın?

Cennet... Sence bu kıymetli mal muhafaza altına

alınmaya, kilitlenmeye daha layık değil mi? Cennet herkese kapılarını açacak kadar değersiz mi?

"Elbette değil" dediğini duyar gibi oldum. Öyleyse bu kıymetli hazinenin kapağını, bu değerli yurdun kapılarını açmaya var mısın? Bu soruya ta yüreğinden *"Evet varım!"* diye cevap verebilmen için bu kilitli hazinenin nasıl bir mücevheratla dolu olduğunu bilmen, bu hazineyi tanıman gerekir.

İstersen sana bu hazineden biraz bahsedeyim de canın Cennet çeksin, iştahın kabarsın. Ancak Cennet öyle bir hazinedir ki ne benim kelimelerimle anlatılacak kadar dünyalıktır, ne de ben onu anlatacak kadar yetkiliyim? Bir şeyi en güzel tarif eden onun sahibidir. Öyleyse Cenneti tanımak için Cennetin sahibine kulak verelim mi biraz? Bak dinle nasıl tarif etmiş onu yaratan:

"Şüphesiz (günahlardan) korunanlar da Cennetlerde, nimetler içindedirler. Rablerinin kendilerine verdiği ile zevki sefâ sürerler. Rableri onları Cehennem azabından korumuştur. (Onlara) "Yaptıklarınıza karşılık afiyetle yeyin, için!" (denilir.) Sıra sıra dizilmiş koltuklara yaslanırlar. Ayrıca biz onları ceylan gözlü hûrilerle evlendirdik. İman edip zürriyetleri de iman ile kendilerine tâbi

olanlar (yok mu?) işte biz, onların nesillerini de kendilerine kattık. Kendilerinin amellerinden bir şey de eksiltmedik. Herkes kendi kazandığına bağlıdır. Onlara canlarının istediği meyveler ve etlerden bol bol verdik. Orada bir kadeh kapışırlar ki onda ne bir saçmalama vardır ne de günaha sokma. Kendilerine ait bir takım hizmetçiler de onların etrafında dönerler. Bu gençler sanki sedefleri içine gizlenmiş inci gibidirler. Birbirlerine yönelip soruyorlar. Ve diyorlar ki: "Gerçekte biz daha önce (dünya hayatında) ailemiz içinde (akıbetimizden) korkardık. Allah bize lütfetti de bizi (vücudun) içine işleyen (kavurucu) azaptan korudu. Gerçekten biz bundan önce O'na yalvarıyorduk. Çünkü iyilik eden, esirgeyen ancak O'dur." (52 Tur/17-28)

"Kötülükten sakınanlara vaad edilen Cennetin durumu şöyledir: Orada bozulmayan temiz sudan ırmaklar, tadı değişmeyen sütten ırmaklar, içenlere lezzet veren şaraptan ırmaklar ve süzme baldan ırmaklar vardır. Onlar için Cennette her çeşit meyve ve Rablerinden bir bağışlanma vardır. Bunların durumu, ateşte ebedî olarak kalacak olan ve bağırsaklarını parçalayacak kaynar su içirilen kimsenin durumu gibi olur mu?" (47 Muhammed/15)

“Kuşkusuz iyiler de karışımı kâfûr olan dolgun bir kadehten içerler. Bir kaynak ki ondan Allah'ın kulları içerler, güzel yollar açarak akıtırlar onu. O kullar adaklarını yerine getirirler ve fenalığı salgın (olan) bir günden korkarlar. Düşküne, yetime ve esire seve seve yemek yedirirler. “Size sırf Allah rızası için yemek yediriyoruz. Sizden ne bir karşılık, ne de bir teşekkür bekliyoruz. Biz sert ve belalı bir günde Rabbimizden korkarız” derler.

Allah da onları o günün fenalığından korur, yüzlerine parlaklık, gönüllerine sevinç verir. Sabırlarına karşılık onlara bir Cennet ve ipekten elbiseler verir. Orada donatılmış koltuklar üzerine dayanmışlardır. Orada ne yakıcı güneş görürler, ne de şiddetli soğuk. Üzerlerine Cennet gölgeleri sarkmış, meyveleri bol bol önlerine konmuştur. Yanlarında gümüşten kaplar, billur kupalar dolaştırılır. Gümüşten öyle kadehler ki onları türlü türlü biçimlere koymuşlardır. Onlara orada bir dolu kadeh sunulur ki, karışımı zencefildir. Bu orada bir pınardır ki adına "selsebil" derler. Etraflarında ölümsüz hizmetçiler dolaşır, onları görünce saçılmış inciler sanırsın. Orada nereye baksan bir nimet ve pek büyük bir mülk görürsün. Üstlerinde zarif ve yeşil, kalın ipekten bir elbise vardır. Gümüş bileziklerle süslenmişlerdir. Rableri onlara temiz bir içe-

cek içirmiştir. (Onlara şöyle denir): "İşte bu sizin bir mükâfatınızdır. Gayretiniz karşılığını bulmuştur." (76 İnsan/5-22)

Subhanallah! Sen ne büyüksün ey Rahman! Büyüklüğünü dillendirmekten aciz bu kelam... Acziyetimden değil utancım, seni gereğince sena edememekten... Kardeşim bunlar sadece bir katre o en temiz mekândan...

Duydun ya neler neler var o mekânda! Aradığın her şey... Uzanıp da buralarda tutamadığın her şey senin için orada! Hatta bak sana ne diyeceğim? Sözün doğrusu, doğruluğun sözcüsünde saklı aslında... Haydi, tut şimdi yüreğimden! Gidelim bizi tertemiz kılacak olanın mekânına. Nereye mi? Gidince görürsün işte...

Bak gördün mü geldik... Kapıda korumalar yok! Muhafızlar yok! Randevu almak hiç yok! Saatlerce beklemek değil buradaki zaman. Beklesen ne çıkar? Bir değil bin ömür beklesen ama bir kez gülse sana, bir kez "Kardeşim hoş geldin!" dese en içten gülümsemesiyle, beklemez misin bir asır kapısında?

Fakat buna gerek de yok! Sadece sesini onun se-

sinin üzerine çıkarma! O bir şeye hükmettiği zaman *"İşittim ve itaat ettim!"* de, bir ömür beklemeden alırsın selamına karşılık bu diyarda...

Evet, şimdi unuttuklarından birinin tam karşısındayız. Âlemlere rahmet olarak gönderilmiş kutlu nebinin huzurunda... Bak ben susuyorum şimdi... O anlatsın sana Cenneti... Dedim ya benim kelimelerim yetmez onu anlatmaya, idrakim yetmez onu kavramaya... Ama bak Firdevs'in Efendisi ne de güzel anlatmış Cennet günlerini... Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur:

"Yüce Allah şöyle buyurdu: Ben salih kullarım için hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın duymadığı, hiçbir insanın hatırına getirip hayal edemediği nimetler hazırladım."

Devam ediyoruz O Nebi'nin dilinden Cenneti dinlemeye... Şöyle buyuruyor:

"Cennet için kolları sıvayacak yok mu? Çünkü Cennetin hiçbir örneği, benzeri yoktur. Kâbe'nin Rabbine yemin olsun ki o pırıldayan bir nur, sallanıp dalgalanan güzel kokulu bir yeşillik, yükseltilmiş bir köşk, şırıl şırıl akan bir nehir, olgun bir meyve, güzel

ve alımlı bir eş, çeşit çeşit elbiselerdir. Ebedi bir makamda meyve, yeşillik, nimet, zevk ve sefa içinde yüksek değerli selamet ve esenlik kaynağı bir yurttur.”

Duydun değil mi kardeşim? Duydu değil mi yüreğin? Hissedebildin değil mi o mekânın güzelliğini? Eğer hissedemediysen dur geçme bu satırları, dur biraz daha oku biraz daha zorla idrakini…

“Cennetlikler Cennete girince Allah onlara:

- Size vermemi istediğiniz bir şey var mı? diye soracak. Onlar da:

- Ey Rabbimiz! Sen yüzlerimizi ak etmedin mi, bizi Cennete koyup Cehennemden kurtarmadın mı? Daha ne isteriz ki, derler. Bunun üzerine Allah Cennet ehlinin gözlerindeki perdeyi kaldırıverir de onlara verilen en güzel ve en değerli şey Rablerine bakmak olur.”

Subhanallah! Duydun değil mi? Artık en kıymetli şey Rahman’ın zatını seyretmek olur. Yani Cennet, o anlatamadığım, idrak edemediğim güzel kaybolur da Rahman’ın zatı kalır gönüllerde. Hâlbuki bilmez insan, şaşkınlıkla der ki:

“Ey Rabbimiz! Sen yüzlerimizi ak etmedin mi, bizi Cennete koyup Cehennemden kurtarmadın mı? Daha ne isteriz ki?”

İşte o Cennetin tarifi benim sana nakledebildiğim kadarıyla bu kadar… Ancak biliyorsun ki Kur’an bize Cennetin hemen arkasından Cehennemi de anlatır ki korku-ümit dengesini iyi kurabilelim. Zira kulluk bu iki ziynetle süslendiği zaman aslını buluyor. İstersen canın tam Cennet çekmişken biraz da Cehennemden bahsedelim ki bu kabaran iştahın Cehennem korkusuyla perçinlensin inşaAllah… Yine rahmeti kendi üzerine yazdığı halde, gazabı da kesin olan Rabbimizden dinleyelim Cehennemi…

“O gün yalanlayanların vay haline! (Kıyameti yalanlayanlara şöyle denir): “Haydin gidin o yalanladığınız şeye doğru. Haydi gidin o üç çatallı gölgeye (Cehenneme). O ne gölgelendirir, ne alevden korur. O, saray gibi kıvılcımlar atar. Sanki o kıvılcımlar, sarı sarı (erkek deve sürüleridir). O gün yalanlayanların vay haline! Bugün, konuşamayacakları gündür. Kendilerine izin de verilmez ki özür beyan etsinler. O gün yalanlayanların vay haline! Bu, işte o hüküm günüdür. Sizi ve öncekileri bir araya

topladık. Bir hileniz varsa beni atlatın. O gün yalanlayanların vay haline!” (77 Mürselat/28-40)

“Ve de ki: O hak Rabbimizdendir. Artık dileyen iman etsin, dileyen inkâr etsin. Çünkü biz zalimler için öyle bir ateş hazırlamışız ki duvarları, çepeçevre onları içine alacaktır. Eğer feryat edip yardım isteseler, erimiş maden gibi yüzleri haşlayan bir su ile cevap verilir. O ne kötü bir içecek ve ne kötü bir dayanma yeri!” (18 Kehf/29)

“Sonra siz, ey sapık yalanlayıcılar! Elbette bir ağaçtan, zakkum ağacından yiyeceksiniz. Karınlarınızı hep onunla dolduracaksınız. Üstüne de kaynar su içeceksiniz. Susuzluk illetine tutulmuş develerin içişi gibi içeceksiniz. İşte ceza gününde onlara sunulacak ziyafet budur.” (56, Hakka/51-56)

Evet kardeşim! İşte Cehennem bu derece dehşetli bir yer. İstersen bir de miraçla birlikte Cenneti ve Cehennemi gözleriyle görmüş olan Allah Resulün’den Cehennemi dinleyelim ki korkumuz biraz daha artsın. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

“Eğer Cehennemliklerin yiyeceği olan zakkumdan, dünyaya tek damla damlatılacak olsaydı bu

dünya ehlinin yiyeceklerini bozardı. Öyleyse yiyecek ve içeceği zakkumdan olan Cehennemliğin hali ne olur siz düşünün!”

“Cehennemde en hafif azap gören kimsenin ayağına ateşten bir ayakkabı giydirilir ve bu ayakkabıların hararetinden tencerenin kaynaması gibi beyni kaynamaya başlar. Öyle dayanılması imkânsız bir acı duyar ki azap yönünden insanların en hafifi olduğu halde kendinden daha şiddetli azap gören kimsenin olmadığını zanneder.”

“Kıyamet gününde ölüm alaca bir koç gibi getirilip Cennetle Cehennem arasında durdurulacak ve onların gözleri önünde kesilecektir. Eğer sevinçten ölecek bir kişi olsaydı o anda Cennetlikler ölürlerdi. Ve eğer üzüntü ve kederden ölecek bir kişi olsaydı o anda Cehennemlikler ölürlerdi.”

Şimdi tekrar sormak istiyorum sana: “Bu kıymetli hazinenin kapağını, bu değerli yurdun kapılarını açmaya, Cennetin anahtarını eline almak için çabalamaya ve yine Cehennem gibi dipsiz bir vadi olan çukurun ağzını kapayıp üzerine kilit vurmaya var mısın?”

Elhamdülillah ki *"Varım"* diyorsun. Hissediyorum elhamdülillah…

İşte al sana Cenneti açman ve Cehenneme kilit vurman için ilk anahtar. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur:

"İman etmedikçe Cennete giremezsiniz."

"Tamam! Ben iman etmiştim zaten, o halde Cennet beni bekliyor" diyorsan istersen bu kadar acele etme derim. Öncelikle iman nedir, ne değildir bir bakalım. Hemen burada bir ayet okuyalım beraberce. Zariyat Suresi'nin 56. ayetini…

"Ben cinleri ve insanları, ancak bana ibadet etsinler diye yarattım."

Evet kardeşim! Bu ayeti okuduğumuzda aslında fark ettiysen yaratılış gayemiz ortaya çıkıyor. *"Niçin yaratıldın?"* sorusuna en güzel cevap tek bir kelimenin içinde saklı. O kelime de şu: "KULLUK"

Kulluğun Arapça karşılığı *"Abd"* kelimesidir. Mesela sıkça duyduğun *"Abdullah"* isminin manası -ki bu isim Allah'ın en çok sevdiği isimlerdendir- *"Allah'ın KULU"* demektir.

Kulluk, efendiye köle olmanın en güzel şeklidir.

Kul olmak demek, köle olmak demektir. Köle deyince kafanda zorla itaat gibi bir şey şekillenmesin. Çünkü Allah'a olunca kölelik isteye isteye, seve seve, can baş üstüne olur. Adil ve merhametli bir efendiye köle olmak, zalim bir halka efendi olmaktan daha sevimli değil mi? Âdem *(aleyhisselam)* Hakk'a köleliği kabul edince özgürleşmiş, Şeytan da *(aleyhillane)* Hakk'a karşı diretince köleleşmişti. Farkı anlayabiliyorsun değil mi? Cennet'in efendisi olmak için Hakk'ın kölesi olmaktan yana kullanmalısın tercihini. Unutma ki köleliğine talip olduğun efendi adaletin kaynağıdır. Ve bil ki Allah'a olan kulluk ve Allah'a olan kölelik tercih edilen bir köleliktir.

O halde kardeşim! Cennete girmenin yolu iman etmekten, iman etmenin yolu kulluk etmekten, kulluğun karşılığı da hakkıyla olan bir kölelikten geçiyorsa bu hakkıyla yapılacak köleliğin yerini bulması için temel nedir biliyor musun? Bak buranın altını çize çize söylüyorum. Sen de çize çize oku ve kalbine kazı inşallah. Hakkıyla yapılacak bir kölelik *"EFENDİNİN TEK OLMASINDAN GEÇER!"*

Hemen burada bir ayet daha okuyalım. Zümer Suresi'nin 29. ayetini...

"Allah, şöyle bir misal vermiştir: Bir adam ve birtakım ortakları var, hırçın hırçın çekişip duruyorlar. Bir de yalnız bir kişiye bağlı selamet içinde olan bir adam var. Bu ikisinin hali hiç bir olur mu? Hamd Allah'ındır fakat pek çokları bilmezler."

Allah bir şey hususunda misal getirmişse burada bizi düşünmeye, akletmeye davet ediyor demektir. O halde düşünelim şimdi. Sen bir kölesin ve birden çok efendin var. Üstelik efendilerin de birbirine zıt. Mesela biri erkek, biri kadın, biri genç, biri ihtiyar, biri zengin biri fakir vs...

Ve sana deniliyor ki "Bu efendilerin hepsini razı et. Ne yap et ama bu efendilerin hepsi senden razı olsun." Ve sana hepsini razı etmen karşılığında büyük bir ödül vereceklerini de söylüyorlar. Tamam deyip hemen başlarsın işe değil mi? Efendilerinden birisi sana seslenir "sabah kahvaltımı hazırla" diye... Diğeri aynı anda senden elbiselerini hazırlamanı ister. Diğeri "gazetem" der, diğeri ve diğeri... Her bir efendinin senden farklı farklı istekleri oluyor bak. Ve senin hepsini bir anda memnun etmen mümkün olmuyor... "Yeter!!!" diye feryad ediyorsun değil mi? Ucunda ne olursa olsun neyi vaat ederlerse etsinler

anında istifa ediyorsun kölelikten ve özgür olmak için ne gerekirse yapıyorsun. Çünkü bu şartlar altında hakkıyla bir kölelik yapamıyorsun. Birden fazla efendiye kul/köle isen hepsini aynı anda razı etmen, memnun etmen mümkün olmuyor değil mi?

Şimdi düşün kardeşim! Birden çok efendiye yapılan bir köleliği hakkıyla yerine getirmek mümkün değilken, birden fazla efendiye köle olduğun halde Allah’a hakkıyla bir kölelik yapman, kulluk sunman nasıl mümkün olsun ki?

Sevgili kardeşim! Bil ki makbul bir kölelik ucundan kıyısından yapılan bir kölelik değildir. Kulluk yani kölelik tam bir teslimiyet, tam bir bağlılık, tam bir itaattir. Hayatının bütününde, yaşamının tamamında bir an dahi olsa isyan etmeksizin yapılan bir kölelik makbul bir köleliktir. Kendisine kölelik yaptığın efendin sana her yönden sahiptir. O ne derse o olur. Senin kendi iradenle tercih etme hakkın yoktur. Senin kendi nefsinde hiçbir söz hakkın yoktur. Senin neyi nasıl düşüneceğine efendin karar verecektir. Ne zaman yatacağına, ne zaman kalkacağına, neleri konuşacağına, neleri konuşmayacağına, kiminle evleneceğine, kiminle evlenmeyeceğine, paranı nerede ve

nasıl harcayacağına, diğer insanlara karşı nasıl ve ne şekilde muamelede bulunacağına sadece ama sadece efendin karar verecek ve sen de efendinin isteklerine gönül huzuruyla kalben teslim olacaksın. Bak kardeşim Rabbimiz bize ne buyuruyor:

"Bununla beraber Allah ve Resulü bir işe hükmettiği zaman, gerek mümin bir erkek ve gerekse mümin bir kadın için o işlerinde başka bir tercih hakkı yoktur. Her kim de Allah ve Resulüne asi olursa açık bir sapıklık etmiş olur." (33 Ahzab/36)

Görüyorsun değil mi? İşte böyle bir kulluk, işte böyle bir kölelik... Şayet Allah'a böyle bir kölelik sunmuyorsan sakın kendini kandırma kardeşim ben Allah'a kulluk ediyorum, ben Allah'ın kölesiyim, ben ABDULLAH'ım diye...

Belki burada "Hâşâ! Ben sadece Allah'a köle oluyorum! Allah'tan başkasına kulluk etmiyorum. Benim tek efendim var, o da Allahu Tealâ'dır. Ben O'ndan başkasına asla kulluk yapmam" diyerek beni kınıyor olabilirsin. Ancak istersen senin "Ben sadece Allah'a kulluk/kölelik yapıyorum" iddianın üzerinde biraz duralım ne dersin?

Hatırlayacaksın ki Rabbimiz tüm ruhları yarattığı zaman hepimizden kesin bir söz almıştı. Araf Suresi'nin 172. ayetinde şöyle buyurur Rabbimiz:

“Bir de Rabbin, Âdemoğullarından bellerindeki zürriyetlerini alıp da onları kendi nefislerine şahit tutarak "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" dediği vakit "Pekâlâ Rabbimizsin, şahidiz" dediler. (Bunu) kıyamet günü "Bizim bundan haberimiz yoktu" demeyesiniz diye (yapmıştık).”

Evet... Bizler o gün söz verdik. Neye söz verdik? Allahu Tealâ'yı tek rabbimiz olarak kabul ettiğimize dair söz verdik. Aslında biz şunu söyledik:

“Tamam ya Rabbi! Sen benim Rabbim yani efendimsin, ben de senin kölenim. Ve ben söz veriyorum ki benim hayatıma tek karışmaya yetkili sen olacaksın. Hayatımın her alanında senin sözün geçecek. Sen yap diyeceksin yapacağım, vazgeç diyeceksin bırakacağım. Senin emrinin üstüne bir emir tanımayacağım. Sadece senin buyruklarındır benim hayatımı şekillendiren...”

Bu sözü verdikten sonra artık geriye sözde durmak kalıyor. Sözünü yerine getirmen gerekiyor ki

iman etmiş olasın, iman edince de Cenneti bulmuş olasın inşallah... Peki, kardeşim biz bu verdiğimiz söze ne kadar sadık kaldık?

Allahu Tealâ benim kitabımdan başka anayasa kabul etmeyin dediği halde biz bütün işlerimizi kulların hazırlamış olduğu yasalara göre düzenlemedik mi? Allahu Tealâ “Tek hüküm sahibi benim. Benden başka bir hâkim kabul etmeyin” dediği halde bizler her 3-5 yılda bir sandık başlarına gidip bizim gibi insanlara “Buyurun kendi hazırladığınız kanunlarla siz hükmedin” demedik mi? Kanun koyma, hüküm çıkarma yetkisi sadece ama sadece Allah’ın iken biz bu yetkiyi Allah’tan alıp bizim gibi insanlara vermedik mi? “Bizleri siz yönetin. Bizleri siz idare edin. Sizin koyduğunuz kanunlardan razıyız. Size itaat edeceğiz” diyerek Allah ile birlikte başka efendilere de kulluğumuzu sunmadık mı? Subhanallah! Biz nasıl sözümüzde durduk? Hayatımıza binlerce efendiyi sokmuşken, bu efendilerle Allah’a şirk koşarken nasıl Rabbimize verdiğimiz sözde sadık olduğumuzu iddia edebiliriz ki?

Sevgili kardeşim! Makbul bir kölelik ancak ortaksız bir köleliktir. Efendin ile birlikte başka efendileri

de razı etmeye çalışırsan efendin senin köleliğinden razı olmayacaktır. Aynı şekilde Allah ile beraber başka efendileri de razı etmeye çalışırsan Allah senin bu çalışmandan asla razı olmayacaktır bunu bilesin. Ve Allahu Tealâ senin bu yaptığını kitabında ŞİRK olarak isimlendirmektedir. Böyle bir davranışta bulunan kimseler ise MÜŞRİK olarak isimlendirilir. Şimdi belki sen bana "Ben elhamdülillah beş vakit namazımı hiç geçirmem, bir gün olsun Ramazan orucumu kaçırmış değilim. Ne kendimin ne de çocuklarımın kursağına bir lokma olsun haram girmedi hatta geçen yıl haccımı da yaptım Allah'a hamdolsun. Ben Müslümanım ve müşrik olarak isimlendirilmem kesinlikle mümkün değildir" diyeceksin. O zaman ben de sana derim ki gel beraber 14 asır öncesine gidelim. Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kendilerine Peygamber olarak gönderildiği Arap müşriklerine bir bakalım.

Sevgili kardeşim! Bildiğin üzere Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* yaklaşık 14 asır önce müşrik bir topluma peygamber olarak gönderilmişti. Onlar müşrikti. Allah, onların imanından razı değildi. Bak dikkat edersen "Onların imanından" diyorum.

Yani anlayacağın üzere onlar da iman ediyorlardı. Ancak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onların iman edişlerinden kesinlikle razı değildi. Sen de çok iyi biliyorsun ki Kur'an sürekli onların kâfir olduğundan ve Allah'ın onların imanlarından razı olmadığından bahseder. Belki de *"Onların imanları"* tabiri sana garib gelmiş olabilir. Müşrik, kâfir deyince sadece putların önünde eğilip kalkan, Allah'ın varlığını inkâr eden bir tip canlanıyor zihninde değil mi?

İşte bu noktada bilgisizliğinden dolayı yanılıyorsun. Çünkü onlar Allah'ın varlığını inkâr etmiyorlardı. Bilakis Allah'a salihane bir bağlılık içindeydiler. Bak bunu Rabbimiz Yunus Suresi'nin 31. ayetinde nasıl dile getirmiş:

"De ki: "Size gökten ve yerden kim rızık veriyor? O, kulaklara ve gözlere hükmeden kim? Ölüden diriyi, diriden ölüyü çıkaran kim? İşleri idare eden kim?" Hemen "Allah'tır" diyecekler. De ki: O halde Allah'a karşı gelmekten sakınmaz mısınız?"

Dikkat et bak! *"Rızık veren kimdir"* diye sor o azılı Peygamber düşmanlarına? *"Allah"* diyecekler…

"Sana bu gözü, kulağı kim verdi?" diye sor. *"Allah"* diyecekler…

“Öldükten sonra seni kim diriltecek?” diye sor, verecekleri cevap yine aynı... *“Allah”*

Ve şimdi aynı soruları kendine sor. Kuşkusuz sen de “*Allah”* diyeceksin değil mi?

Hatta istersen aynı soruyu namazsız, abdestsiz, oruçsuz olduğu halde “Ben de Müslümanım” diyen bir kişiye sor... Verilecek cevap yine ve sadece *“Allah”* olmayacak mı?

Sevgili kardeşim bil ki! Allah inancı tüm müşrik toplumlarda ortak bir inançtır. Yani daha anlaşılır bir dil ile bütün müşrikler Allah’a iman ettiklerini söylerler. Allah’ın gökyüzünün ve yeryüzünün yaratanı olduğunu bilirler. Bak Yasin Suresi’nde bahsedilen bir kavim vardır. Allah onlara elçiler göndermiştir. Ancak onlar elçileri yalanlamışlardır. Ve daha sonra Allah bu kavmi helak etmiştir. İşte bu kavim bile elçilere karşı gelirken *“Rahman olan Allah bir şey göndermedi”* demişlerdir. Yani Allah’a iman etmekle beraber Allah’ın Rahman sıfatından da haberleri vardır. Allah’ı Rahman olarak vasıflandırmaktadırlar.

Peki, o halde sorarım sana? Bu insanlar Allah’a

iman ettiklerini söyledikleri halde neden tüm resullere düşmanlık ettiler? Ve yine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu insanların imanlarından neden razı olmadı?

Belki diyeceksin ki "Onlar Allah'a iman ettiklerini söylüyorlar ancak namaz, oruç, hac ve bunun gibi ibadetlerle Allah'a kulluk yapmıyorlardı. Ancak ben namaz kılıyorum. Oruç tutuyorum. Hacca bile gittim. Hatta birkaç kere de Umre'ye gittim. Zekatımı veririm. Bununla yetinmem fakir, fukarayı devamlı gözetir kollarım. İşte benim onlarla farkım budur."

Ancak yanılıyorsun sevgili kardeşim! İstersen burada sana genel olarak müşrik toplumların yaşantılarından bahsedeyim biraz. Belki böylece konu zihninde daha güzel canlanır.

Sevgili kardeşim! Bütün müşrik toplumlarda yukarıda da değindiğim gibi Allah inancı mevcuttur. Yani tüm müşrikler Allah'a iman ederler. Allah'ı yaratan, var eden, öldüren olarak bilirler. Tüm müşrik toplumlar kendilerini bir resule nispet ederler. Yani Allah tarafından gönderilmiş bir resule iman ederler. Nitekim Mekkeli müşrikler İbrahim *(aleyhisselam)*'a iman ettiklerini söylüyorlar, Hıristiyanlar İsa

(aleyhisselam)'a iman ettiklerini söylüyorlar, Yahudiler ise Musa *(aleyhisselam)*'a iman ettiklerini söylüyorlardı. Tabii bu söylemlerinin bir gereği olarak da resullerin getirmiş oldukları şeriatten birçok şeyi hayatlarına uyguluyorlardı. Mesela burada sana örnek olsun diye Mekkeli müşriklerin ibadetlerine dair büyük alim Şah Veliyullah Dihlevi'nin sözlerini aktarmak isterim. O şöyle der:

"Cahiliye döneminde yaşayan müşrikler Allahu Tealâ'nın gökleri, yeri ve bunlar arasında bulunan şeyleri yaratmada, büyük işleri idare etmede herhangi bir ortağının olmadığına inanıyorlardı. Güzel inançlarından bir tanesi kadere iman etmekti. Allahu Tealâ'nın bütün olacakları henüz olmadan önce takdir etmiş olduğuna inanırlardı. Yine Allahu Tealâ'nın kullarını dilediği şeyle yükümlü tuttuğuna, bazı şeyleri haram, bazı şeyleri helal kıldığına, kulları yaptıkları işlerden dolayı hesaba çekeceğine inanıyorlardı. İbadetle ilgili önem verdikleri konulardan bir tanesi taharetti. Cünüplükten dolayı gusül abdesti almak bilinen bir adetleri idi. Sünnet olmak, tırnak kesmek gibi fıtrat özellikleri olan şeyleri yerine getirirlerdi. Abdest almayı Mekke müşrikleri, Mecusiler ve Ya-

hudiler bilirdi. Onların ibadetleri arasında namaz da vardı. Ebu Zer *(radıyallahu anh)* Rasulullah'a *(sallallahu aleyhi ve sellem)* gelip Müslüman olmadan önce namaz kılıyordu. Yahudi, Mecusi ve Araplarca kılınan namaz özellikle saygı ifade eden secde, dua ve zikir gibi fiillerden oluşuyordu.

Cahiliye insanları zekâtı bilirlerdi. Bu meyanda misafirleri ve yolcuları ağırlarlar, zayıf ve düşkünlere yardım ederler, yoksullara sadaka verirler, sıkıntı içinde olanlara yardım ederlerdi. Fecir vaktinden başlayarak güneşin batışına kadar oruç ibadetini de biliyorlardı. Kureyş müşrikleri, cahiliye döneminde aşure orucunu tutarlardı. Kısaca cahiliye dönemi müşrikleri her türlü ibadeti biliyorlardı."

İşte gördüğün gibi sevgili kardeşim! Senin "Ben de Müslümanım ve Allah'a ibadet ediyorum" demen ve hatta birçok ibadeti yerine getirmen asla ama asla kurtuluşun için yeterli değildir. Zira Allah'a, resullere, ahiret gününe iman ettiğini söyleyip bir takım ibadetlerde bulunmak kişinin Müslüman olarak isimlendirilmesine ve kurtulanlardan olmasına kafi gelse idi öncelikle Allahu Tealâ'nın kendilerine son Peygamber Muhammed *(aleyhisselam)*'ı gönderdiği

Mekkeli müşrikler kurtulanlardan olurdu. Ancak daha önce de dediğim ve senin de bildiğin gibi Allahu Tealâ bir çok ayetinde onları "*KAFİR*" ve "*MÜŞRİK*" olarak isimlendirmektedir.

Belki de hemen bana itiraz ederek diyeceksin ki: "Çünkü onların karşılarında eğilip kalktıkları putları vardı. Her an bağlılıklarını gösterdikleri Lat, Menat, Uzza gibi putlara ibadet ediyorlardı. Bu sebeple Allah onların imanlarından razı olmadı. Bizim ise elhamdülillah önünde eğilip kalktığımız bir putumuz yok ki!"

O zaman ben de sana şunu sorarım: "Madem mesele sadece bir putun önünde eğilip kalkmaksa o halde neden Allah'a iman eden, Musa'yı ve İsa'yı resul olarak bilen ve asla putlara ibadet etmeyen Yahudi ve Hıristiyanların imanından Allahu Tealâ razı değildi. Allahu Tealâ neden onları kafir ve müşrik olarak isimlendirdi acaba?"

Aslında cevap çok açık kardeşim. Evet, bu insanlar Allah'ın varlığına iman etmişler, onun Rab olduğunu kabul etmişlerdi. Hayatlarında birçok ibadet mevcuttu. Ancak onlar Allah'a "*ŞİRK*" koşuyorlardı. Yani sana daha önce de söylediğim gibi tek bir efen-

diye kölelik yapmıyorlardı. Allah'ı efendi bilmişlerdi ancak Allah ile beraber başka efendileri de razı etmeye çalışıyorlardı. Doğal olarak da Allahu Tealâ onların bu imanlarından razı olmamıştı.

Burada yeri gelmişken sana Mekkeli müşriklerin ve Medineli Yahudi ve Hıristiyanların şirkinden bahsetmek isterim. Mekkeli müşrikler aslen hayatları boyunca Allah'a şirk koşmaktan uzak kalmaya çalışan insanlardı. Zira onlar Kâbe'yi tavaf ederlerken devamlı olarak "Emret Allahım! Senin hiçbir ortağın yoktur. Yalnız bir ortağın vardır ki onun da, bütün yetkilerinin de sahibi sensin" diye dua ediyorlardı. Ve Allah'ın en sevgili kulu olmak için uğraş veriyorlardı. Bunun için geçmişte yaşayan salih kimseler olarak düşündükleri şahısların putlarını yapmışlar ve onlar vasıtası ile Allah'a dua edip dualarının kabul edilmesini bekliyorlardı. Şöyle diyorlardı:

"Biz onlara sadece bizi Allah'a daha çok yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz." (39 Zümer/3)

Gördüğün üzere tek amaç Allah'a yakınlaşmaktı. Ancak bunu Allah'ın kendilerine öğrettiği gibi yapmıyorlardı. Allah ile aralarına başka aracılar koyarak yapıyorlar ve böylece şirk günahının içinde kaybola-

rak “*MÜŞRİK*” ismini hak ediyorlardı.

Medine’de yaşayan Yahudi ve Hıristiyanlara gelince; onların yaşamlarında putlara ibadet etmek diye bir durum söz konusu değildir. Ancak Mekkeli müşrikler nasıl ki ölülere ibadet ediyorlarsa Medine’de yaşayan Yahudi ve Hıristiyanlar da dirilere ibadet ediyorlardı. Din adamlarına, yöneticilerine ibadet ediyorlardı.

Peki, kardeşim soruyorum sana! Onların bu ibadetleri nasıldı? Yoksa ehli kitaptan olan Yahudi ve Hıristiyanlar din adamlarına, bilginlerine, yöneticilerine namaz kılıp secde mi ediyorlardı? Yoksa onlar için kurban kesip adaklar mı adıyorlardı?

Gel seninle bu sorunun cevabını en yetkili kişiye soralım ne dersin? Allah’ın Resulü’ne... Gidelim onun yanına... Ben eminim ki bu konuda bize çok güzel şeyler anlatacaktır âlemlere rahmet olarak gönderilen o Nebi. Ancak önce Allah-u Teâlâ’nın bizlere şifa olarak indirdiği kitabından bir ayeti hatırlayalım hemen. O şöyle buyurur:

“Onlar, Allah'tan başka bilginlerini ve rahiplerini de kendilerine Rab edindiler, Meryem oğlu Mesih'i de. Oysa

onlar bir olan Allah'a ibadet etmekle emrolunmuşlardı. Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur. O, müşriklerin ortak koştuğu şeylerden de münezzehtir.” (9 Tevbe/31)

Allah Resulü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir gün bu ayeti okur. O sırada karşısında Tayy kabilesinden, cömertliği ile meşhur Adiy bin Hatem vardır. Kendisi Hıristiyan’dır. Ve o esnada boynunda haç takılıdır. Ayeti duyunca itiraz edercesine söze girer ve der ki:

“Biz din adamlarımıza ibadet etmedik ki! Onları rab edinmedik ki...”

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ise şöyle cevap verir:

“Sizin din adamlarınız Allah’ın haram kıldıklarını helalleştirdi. Allah’ın helal kıldıklarını ise haramlaştırdı. Siz de onlara itaat ettiniz. İşte sizin din adamlarınıza ibadetiniz bu şekilde olmuştur.”

Subhanallah! Görüyorsun değil mi kardeşim! Allah’ın izin vermediği konularda itaat Allah’tan başkasına ibadetmiş. Allah’ın razı olmadığı konularda insanların peşinden gitmek Allah'a köleliğin yanında insanlara da köle olmakmış. Peki, nerede kaldı İslam? Hani İslam sadece yerlerin ve göklerin rabbine

kölelik yapmaktı? Sadece O'nun emirlerine bağlı kalmak, O'nun sözlerine itaat etmekti!

Görmüyor musun kendilerini Allah'ın en sevgili kulları olarak isimlendiren Yahudi ve Hıristiyanlar alimlerine, din adamlarına, yöneticilerine Allah'ın izin vermediği konularda itaat edip uydukları için "Kafir" ve "Müşrik" ismini almışlardır. Allah onların bu amellerini "Yöneticilerine ibadet etmek" olarak isimlendirmiştir.

Peki, kardeşim şimdi düşünelim! Biz kime ibadet ediyoruz. Evet namaz, oruç, hac, zekat gibi ferdi ibadetlerde Allah'a ibadet ediyor O'na kölelikte bulunuyoruz. Ya sosyal yaşamımızla ilgili konularda kimlerin emirlerine boyun eğiyoruz. Allah-u Tealâ bizlere hayatımızın her alanında uymamız gereken bir kitap (anayasa) indirmişken bizler kısa bir süre önce yeni kitaplar (anayasalar, kanunlar) hazırlamaları için bizleri idare edenlere tam bir yetki vermedik mi? Onlar bizlerden aldığı bu yetki ile parlamento denilen kurumda Allah'ın yasakladığı amelleri serbestleştirmiyorlar mı? Onlar bizlerin vekilleri olarak millet meclisi denilen kurumda Allah'ın emirlerini yasaklamıyorlar mı?

Bil ki Allah'ın razı olmadığı tek bir konuda dahi beşere itaat etmek, ona ibadet etmek demektir. Ne kadar Müslüman olduğunu iddia edersen et, ne kadar namaz kılarsan kıl, kaç kere hacca gidersen git Allah'ın izin vermediği tek bir konuda dahi Allah'ın dışında kanun koyuculara itaat edersen, onlara uyarsan Allah'a şirk koşmuş olursun ve "Müşrik" ismini alırsın. Zira Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

"Eğer onlara uyarsanız şüphesiz siz de Allah'a ortak koşanlardan olursunuz." (6 Enam/121)

Sevgili kardeşim! Allah bizlere ve sana merhamet etsin. Bizleri hidayetinden ayırmasın, Ayaklarımızı sabit kılsın. Burada sana Rabbimizin bize hayat rehberi olarak gönderdiği kitabımızdan bir ayet okumak istiyorum. Göklerin ve yerin mülkü kendisine ait olan Rabbimiz şöyle buyuruyor:

"Dinde zorlama yoktur. Çünkü doğruluk, sapıklıktan ayırd edilmiştir. Artık her kim tâğutu inkâr edip Allah'a inanırsa sağlam bir kulpa yapışmıştır ki o hiçbir zaman kopmaz. Allah, her şeyi işitir ve bilir." (2 Bakara/256)

"Kim tağutu inkâr ederse" Buradaki "tağut" ke-

limesi dikkatini çekmiştir. Tağut... Yani Allah'ın yasaları dururken kendi yasalarını kendisi yapıp bu yasalara kendisi tabi olduğu gibi başkalarını da uymaya zorlayan ve bu şekilde haddi aşan kurum, kuruluş, devlet, nefis, şeytan adı altında her şey tağut kelimesinin bünyesinde yerini alır.

Kesinlikle hiçbir şekilde kopması söz konusu olmayan kulpa sarılman için öncelikle yapman gereken hayatından tüm tağutları çıkarmandır. Zira ayette de göreceğin üzere tağutu reddetmek sağlam kulpa tutunabilmenin ilk şartıdır. Daha sonra ise Allah'a iman etmen lazım. İşte bu ayet tevhid kelimesi La İlahe İllallah'ın en güzel açılımıdır.

"*La İlahe*" diyerek reddedersin "*İllallah*" diyerek de kabul... "*La*" hayır demektir. Yani Allah dışındaki tüm ilahların varlığına, yasalarına hayır! "*İllallah*" yani Allah'ın ilahlığına, koyduğu yasalara ise evet! Önce red, sonra kabul! Önce inkâr, sonra iman! Önce isyan, sonra itaat!

İstersen şimdi de yaşadığımız topraklarda neler tağuttur? Hangi ameller bizi asla affedilemeyecek olan şirk günahının içine sokacak amellerdir? Dünün Lat'ının, Menat'ının, Uzza'sının yerine Allah dışında

sahte ilahlar bugün neler olmuştur? Bunlara bakalım inşallah.

Dikkat edersen yukarıda “tağut” kelimesi hakkında genel bir tanım yapmama karşılık burada özellikle yaşadığımız şu toplumun tağutlarından bahsetmek istiyorum. Çünkü Allah Rasulü’nün davet metodunda bu vardı. Açık bir tebliğ… Nitekim Allah’ın istediği de buydu. Bu sebeple putların ismini açıkça söylüyor, Allah’a şirk koşan insanlara açıkça “*Ey kâfirler!*” diye hitap edebiliyordu. Hatta bu emir “*De ki*” şeklinde Allah tarafından farz kılınıyordu. O halde bizler de bugünün putlarını ve tağutlarını açıkça zikretmeliyiz ki tebliğimiz hedefine ulaşsın.

Evet, bildiğin gibi bugün demokrasi adı altında İslam dışı bir din anlayışı var yaşadığımız ülkede. Yani Hakkın ne dediğinin hiçbir önemi olmadan halkın ne dediğini önemseyen çoğulculuk anlayışı! Hâlbuki yazımızın başından beri anlattığımız “Hâkimiyet” hakkı ancak ve ancak Allah’ın hakkıyken bu hak üç beş yılda bir yapılan seçimlerle Allah’tan alınıp seçilen parlamenterlere veriliyor. Ve yine Allah’ın kitabına göre zina, içki, faiz, yetim malı yemek, kumar bunların hepsi haram kılınmışken demokrasi

dininin kutsal kitabında bunların hepsi helal kılınıyor. Hatta helal kılındığı gibi bu haram amellerin daha kolay yapılabilmesi için şartlar da sağlanıyor.

Nasıl mı? İçki fabrikalarına bizzat devletler tarafından ruhsat verilmiş, içki üretim ve tüketimi devlet güvencesinde devam etmektedir.

Fuhuş yuvaları olan genelevler devlet korumasında devlet kurumu gibi işlemektedir.

Yine kumarhaneler hakeza aynı şekilde...

Allah'ın faiz yiyen kimsenin şeytan çarpmış gibi kalkacağını söylediği haram para, bugün birçok insanın canını yakmasına rağmen zenginlerin elinde bankalar vasıtasıyla dönüp durmaktadır. Ve daha nice nice örnekler.

İşte Allah'ın helallerini haram, haramlarını helal kıldıkları, Allah'ın kitabı dururken kendi kitaplarını yazarak yeni bir din çıkardıkları, hâkimiyet yalnızca Allah'ın hakkıyken bunu Allah'tan alıp parlamenterlere verdikleri, en kısa ve net ifadeyle iman etmenin esası olan "La İlahe İllallah Muhammedun Rasulullah" cümlesinden razı olmadıkları için şu an ki devlet bir tağuttur. Bu tağuta gerek dolaylı yoldan,

gerekse direk destek verenler de bu tağutun neferleridir. Ve yine hangi niyetle olursa olsun yukarıda saydığım özellikleri üzerinde taşıyan herkes tağut kavramının içine girdiğinden dolayı Allah'ın asla affetmeyeceği, kişiyi ebediyen Cehennem ehlinden kılacağı şirk amelini işlemiş olur.

O halde yapman gereken ilk şey yukarıda da belirttiğim gibi öncelikle tüm tağutları reddetmendir. Yani öncelikle Allah'a şirk koşmayı bir an önce terk etmen gerekir. Önce tüm şirk günahlarından arınmakla işe başlamalısın. Önce batıla nefret sonra Rabb'e muhabbet!

Sonuç olarak tek başına "La ilahe" demeyi unutup "İllallah'ı" tesbih edinmiş insanlar nasıl helak olmuşsa "La ilahe" dedikleri halde illallah'ı unutanlar da helaki beklesinler. Çünkü Kelime-i Tevhid bir bütündür parçalanamaz.

Evet kardeşim! Bu Kelime-i Tevhid öyle bir söz ki bu sözün anlaşılıp hayata geçirilmesi demek, tüm sıkıntıların bitmesi demektir. Çünkü bu söz dünya günlerinde kişiyi sıkıntıdan kurtardığı gibi, ahiret gününde de belaların en büyüğü olan Cehennemden kurtaracaktır hiç şüphen olmasın.

"İnsan, sadece bir sözle belaların en büyüğü olan Cehennemden nasıl kurtulabilir ki?" şeklinde kalbine gelen şüpheyi, sözünde asla yalan olmayan Allah Resulü'nün diliyle giderelim. O şöyle buyurur: "Allah kıyamet gününde ümmetimden bir kişiyi herkesin önünde ayırıp o kişi aleyhinde doksan dokuz dosya açacaktır.

Her bir dosyanın boyu gözün görebildiği mesafe kadar olacaktır. Sonra kendisine şöyle soracaktır: "Bunlardan bir şeyi reddediyor musun? Amel muhafızım kâtip melekler sana haksızlık yapmışlar mıdır?"

O kimse "Hayır ya Rabbi!" diye cevap verecektir. Sonra "Herhangi bir özrün var mı?" buyuracak o kimse "Hayır ya Rabbi!" diye cevap verecektir. Bunun üzerine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyuracak: "Evet yanımızda sana ait makbul bir amelin vardır ve bugün sana asla haksızlık edilmeyecektir."

Üzerinde "Ben şehâdet ederim ki Allah'tan başka gerçek ilah yoktur. Muhammed de O'nun kulu ve Rasûlüdür" yazılı bir kağıt parçası çıkarılacak ve Allah "Kendi tartını kendin yap" buyuracaktır.

O kişi de diyecek ki: “Ya Rabbi! Bu tek kâğıt parçası ve bu dosyalar! Nasıl olacak bu tartı işi?”

Allah-u Tealâ şöyle buyuracak: “Bugün sana asla zulmedilmeyecek...”

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* buyurdu ki: “Günah sicilleri bir kefeye konulacak, üzerinde “La İlahe İllallah Muhammedun Rasulullah” yazılı kâğıt parçası da bir kefeye konulacak. Sicillerin konulduğu kefe yukarı kalkacak kâğıt parçası ağır çekecektir. Allah’ın ismi yanında hiçbir şey ağır basamaz.”

Tüm hataların bir tarafa, bütün ilahları reddederek söylediğin şehadet sözü bir tarafa konduğunda senin şehadetin ağır basacak ve sen Allah’ın sana acımasıyla Cennetin en güzel yerine dâhil edileceksin. Fakat kardeşim burada sana hatırlatmam gereken çok önemli bir ayet var. Şimdi o ayetin üzerinde tefekkür edelim beraberce! Nisa suresi 116. ayette Rabbimiz buyurmuş ki:

“Şüphesiz Allah kendisine ortak koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında dilediğini bağışlar. Allah'a ortak koşan, muhakkak ki derin bir sapıklığa düşmüştür.” (4 Nisa/116)

Burada özellikle dikkatimizi çeken kısım, Allah'ın dilediği takdirde bütün günahları bağışlayabileceği ancak "Şirk" günahını asla bağışlamayacağıdır.

Evet kardeşim! Gördüğün gibi Rabbimiz iman ettikten sonra "La İlahe İllallah" sözünün gereğini yerine getiren müminlerin günahlarını bir çırpıda affedebilecek kadar merhametlidir. Ancak kendisine şirk koşan kimsenin de ne yaparsa yapsın hangi güzel iş üzere bulunursa bulunsun yaptığı tüm amellerin karşılığını kendisine dünyada verecek ancak ahiret ekini olarak kendisine azaptan başka bir şey biçmeyecek kadar da adaletlidir.

Beni anlıyorsun değil mi? Allah, iman ettikten sonra ne işlersen işle her türlü günahını dilerse affetmeye hazır. Ancak sadece ve sadece "Şirk" günahı müstesna... Peki, şirk günahının kefareti olacak, şirk günahını ortadan kaldıracak yegâne unsur nedir? "La İlahe İllallah" tevhid kelimesini söylemendir.

Ben bu şekilde deyince "Bu muydu o cümle? Ben de bilmediğim uzunca bir dua öğreteceksin zannetmiştim. İş bu cümledeyse ben zaten bu cümleyi biliyorum" der gibi içini rahatlatan bir ifade hissettim şimdi yüzünde!

Sence uğruna Cennet vaat edilen Cemal seyredilen bir kelime bu kadar basit olabilir mi? Ücreti bu derece kıymetli olan bir malın ödenecek diyeti sadece bilivermek ya da söyleyivermekten ibaret olabilir mi?

Hayır, değil mi? Bu kadar ucuz olamaz bu malın bedeli! Allah bu cümleyi diliyle söyleyen bir kimseden neler bekliyor, ondan bu cümlenin gereği olarak ne yapmasını istiyor acaba? Bu cümle için 23 yıl durmaksızın çalışan Peygamberimizin hayatını öğrenerek bu sorularımıza cevap bulabiliriz ancak.

Evet, bizim için en güzel örnek olan Peygamberimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i, onun bu cümle uğruna kıyasıya verdiği mücadeleyi tanımadıkça biz asla bu cümlenin bedel olarak bizden ne istediğini kavrayamayız.

Ve yine her fırsatta tevhid kelimesine düşmanlık yapan, Allah Resulü'nün önüne her türlü engellerle çıkan, Âdem *(aleyhisselam)* ile başlayıp kıyamete kadar da sürecek olan İblis ve yarenlerinin, Allah ve dostlarıyla olan mücadelesini çok iyi anlamadıkça, bu cümlenin bedel olarak bizden ne istediğini kavrayamayız.

Taşlar için de elmasın değeri neyse insanlar için-de de Muhammed *(aleyhisselam)*'ın değeri odur, belki de teşbih bile basit kalmıştır bu durum karşısında... Çünkü o, bildiğimiz ve bilmediğimiz âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir.

Ama bir yönüyle de beşerdir işte! Niye? Sana en güzel örnek olsun diye! Bir melek olsaydı nasıl ulaşacaktın? Ya da insanüstü bir varlık olsaydı nasıl kavuşacaktın? O halde Rasulullah'ın örnek hayatına bir nebze bakmaya ne dersin?

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kırk yaşına gelmiştir. Kırk yıl geride kalmış ve yaşanası yirmi küsur yıl kalmıştır. Çile, Allah Resulü'nün hayatına bundan sonra konuk olmuştur. Çünkü asıl tevhid mücadelesi bundan sonra başlamıştır.

Peygamberimizin kırk yıllık ömrü şirk içinde mi geçti peki? Asla! Farkında olduğu bir Tevhid inancı olsa da bunu nasıl dillendireceğini ve delillendireceğini bilemiyordu. Kuran'ın ifadesiyle yolunu şaşırmış bir vaziyette çok zor durumlar içinde kalmıştı. Toplum ise bu kırk yılda Allah Resulü'nün yaşadığı tevhidin zıddı bir şirkin içindeydi. Bunca ayrılığın içinde Tevhidi ona yaşatan tek İlah'a hamdolsun!

Bu toplumun içinde vahdeti fark edip "Ey bu kâinatın yaratıcısı! Senin varlığının farkındayım! Ancak sana nasıl ibadet edileceğini bilmiyorum. Bilseydim hiç durmaz o şekilde ibadet ederdim" diyerek tevhidini dile getiren birkaç muvahhid de vardı. O gün için toplumun büyük bir çoğunluğu müşriklerden oluştuğu halde Allah Resulü bu çokluğun içindeki azlığa rağmen hiçbir zaman şirk günahının içinde olmadı! Ne peygamberlikten önce ne de sonra! Fakat peygamberlik öncesi yaşadığı tevhidi ve imanı sadece kendisinde kalmıştı. Bu sebeple "*Dile getiremediği şahitliğin*" hiç kimseye bir zararı da olmadı. Çünkü bu tevhidi haykıracak "Sizin ilahınız bir tek ilahtır" dedirtecek ne bilgiye dayanan bir delili, ne de bunu dile getirmesi için sarsılmaz kuvvete dayanan bir gücü vardı.

Bu kırk yıl içinde merhametli, güvenilir, sevilen şahsiyete düşmanlık besleyen bir tek kişi bile yokken şahitliğini dile getirme adına "La İlahe İllallah" diye haykırmasından sonra tüm Arapların kendisine düşman kesilivermesi ne ile açıklanabilirdi ki? Üstelik kendisine "Muhammed-ul Emin" ismini layık gören kavmi onu yalanlamış, ona düşman kesilmişti.

Bu insanları Muhammed-ul Emin’e düşman yapan da neydi? Cennetin anahtarı “La İlahe İllallah” kelimesinden başkası değildi desem şaşırırsın değil mi “Bu ne iş?” diye! Belki de dersin ki “İnsanları Cennete davet edeceksin ve sırf bu davetin sebebiyle Cennete davet ettiğin bu insanların düşmanlıklarını kazanacaksın, olur iş değil…”

Evet kardeşim! Allah Resulü “*La İlahe İllallah*” deyin ve kurtulun, Cennet sizin olsun” deyip Cennetin kapılarını açarken karşısındaki insanların büyük bir kısmı “Hayır! Biz illaki Cehennem isteriz” deyip ayak direterek Cehennemin kapılarını açıyorlardı. Allah Resulü insanları Cennete, kurtuluşa davet ederken insanlar ateşe girmek için çırpınıyor, etraflarında bulunan insanlara da Cehennem davetiyesi çıkarıyorlardı.

Ve kavminin arasında çok zorlu günler geçirmişti Peygamberimiz. Ancak o çok iyi biliyordu ki Cehennem bu yaşadığı zorluklardan çok ama çok daha zordu. Bu yüzden yapılan işkencelerin hiç birisine aldırmadan yoluna devam etti. Bu davetin önüne zorla, işkenceyle geçemeyeceklerini anlayan Allah düşmanları bu sefer uzlaşma yoluyla davetin önünü

kesmeye çalıştılar. Bugün içinde yaşadığımız toplumun en çabuk ve en gafilâne düştükleri tuzak da bu olsa gerek ki biz bunu şeytanın sağdan yaklaşması olarak isimlendireceğiz.

Dikkat et kardeşim! Belki de şeytanın bir insana yaklaşabileceği en tehlikeli yön sağdır. Neden? Sağdan yaklaştığı zaman batılı hak elbisesi içinde gösterir. Kişi hak üzere olduğunu zannederken aslında batılın içine gömülmüştür fakat farkında olmaz. Çünkü şeytan hakkı batıl, batılı da hak olarak göstermiştir. Düşün bir kere. Kanser hastalığına tutulmuş bir insanın kendisini hiç olmadığı kadar sağlıklı hissetmesi ne acı değil mi? Ve sapıklık üzere, küfür dolu bir hayatın içinde olduğu, her gün Cehenneme bir adım daha yaklaştığı halde, kişinin kendisini Cennetlik zannedip boş kuruntularla oyalanması da ne kötü! Hele bir de kıyamet gününde Cennet umut ederken Cehenneme odun olmak ne yürek yakıcı bir azab… Allah seni ve bizi korusun!

Bu sebeple kardeşim, buradan sonra anlatacaklarımı dikkatli bir şekilde dinlemeni istiyorum.

Evet! Mekkeli müşrikler, uzlaşma teklifleri için Allah Resulü'nün kapısındadırlar. Teklif çok açık ve

net ortaya konulmuştur. Bir insanın kolay kolay hayır diyemeyeceği bir teklif vardır ortada. Der ki müşrikler:

“Ey Muhammed! Gel aramızı bulalım. Bu kadar düşmanlık yetsin, akan kanlar dursun. Kavmimiz arasında eskiden olduğu gibi barış ve güven hâkim olsun. Kardeşin kardeşe olan kini bitsin. Bugün buraya ne istersen vermeye geldik. Eğer efendilik istiyorsan gel seni Mekke’nin efendisi yapalım, büyüğümüz küçüğümüz sana itaatte kusur etmesin. Eğer istediğin mal, mülkse seni servete boğalım. Mekke’nin en zengini sen ol! Eğer derdin güzel bir kadınsa seni Mekke’nin en soylu ve en güzel kadınıyla evlendirelim. Yok bunlar değil de senin derdin hastalıksa gel seni en ünlü hekimlere tedavi ettirelim. Ama ne olur, kavminin arasına ektiğin bu ayrılık tohumlarını yok et. Hatta seninle bir anlaşma yapıp aramızı bulalım. Bir yıl sen bizim ilahlarımıza kulluk et, bir yıl da biz senin ilahına. Olur ki bizim ilahlarımızda bir hayır varsa sen istifade etmiş olursun, senin ilahında bir hayır varsa da bizler istifade etmiş oluruz. Ama ne olursa olsun bitsin artık bu düşmanlık!”

Allah Resulü metanet içinde yapılan teklifleri dinlemiş ve demiştir ki: “Bu kadar şeye gerek yok. Benim sizden istediğim tek bir kelimeyi söylemeniz ve kurtulmanızdır.”

Peygamberimizin tüm bu yaptıkları teklifler karşısında sadece bir kelime istemesi ve bu azılı Mekke müşriklerini bu bir tek kelimeye davet etmesi onları oldukça şaşırtmıştı. Derler ki: “Değil bir kelime, bin kelime söyleyelim, yeter ki sen bu davadan vazgeç!”

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* “Lailahe illallah Muhemmedun Rasulullah deyin ve kurtulun” deyince müşrikler bu kelimenin tesiriyle tüm düşmanlık ve kinleriyle o meclisi terk etmişlerdi. Fakat aynı tekliflerle birkaç kez daha gelmişler, en sonunda Allah Resulü’nün “Bir elime güneşi bir elime ayı verseniz ben bu davadan vazgeçmem” şeklindeki kesin tavrı ve yedi kat semadan gelen “*De ki: Ey kâfirler! Ben sizin ibadet ettiklerinize ibadet etmem...*” hitabıyla uzlaşma teklifleri yerin dibine batırılmıştı.

Evet kardeşim! Gördüğün gibi olay çok açık ve net ortada! Bu bölümde Allah Resulü’nün verdiği cevapla, bugün İslamı hâkim kılmak adına şirk düzenleri içinde yerlerini alan, üstelik bunu da din adına

yapan bazı şaşkınların durumlarını kıyas ederek sana anlatmak istiyorum.

Bugün en çok ortalıkta dolaşan sözler şu şekildedir. Mutlaka kulağına gelen sözlerdir bunlar:

“Bırakalım da meydan onlara mı kalsın?”

“Sen okuma ben okuma, kim doktor, mühendis, öğretmen olacak? Çocuklarımızı bir solcunun eline mi bırakmak iyi yoksa namazlı abdestli birinin eline mi?”

“Ne yapalım, biz kötünün içinde iyisini seçmek zorundayız.”

“Bugün eğer İslamı hâkim kılmak istiyorsak önce yönetimi ele geçirmek zorundayız. Zaten yönetimi ele geçirdik mi, gerisi kolay... Allah’ın izniyle (!) Allah’ın yasalarına uygun bir yasa çıkarabileceğizdir.”

“Bu kadar aşırı gitmek doğru değil. Üstelik namaza karışan mı var? Bak camilerin kapısı sonuna kadar açık. Ezanlar beş vakit okunmakta. Devlet dairelerinde bile Cuma namazı için müsaade veriliyor. Dini bayramlarda tatiller sunuluyor. Bundan fazlasını istemek aşırılık!”

“O şirk, bu şirk... İyi de biz nasıl geçineceğiz. Ona

kalırsa nefes almamız bile şirk.”

“Devlete tağut derler. Ama yeri geldiğinde devletin her türlü imkânından yaralanmaya kalkarlar. Madem devlet tağut, o halde hastanesinden, postanesinden, belediyesinden, suyundan da yaralanmayın.”

Ve daha nice nice duyabileceğin cümleler ki bunlar şeytanın vahyinden başka bir şey değil güzel kardeşim. Öncelikle tüm bu sözler Kuran’a göre yapılan bir imandan ziyade, atalardan görme, kulaktan duyma ya da akıl ve mantık ölçülerinde oluşturulmuş bir dine göre yapılan imandan dolayı sarf ediliyor. İman ederken Kuran ve sünnete danışarak ortaya konulmuş bir iman elbette tüm bu cümlelerden uzak bir iman olacaktır. Çünkü Kur’an ve sünneti hakkıyla bilen bir insanın ağzından bu lafların dökülmesi söz konusu bile edilemez.

Bir de burada hemen şunu belirteyim ki, bu cümleler bazen kasıtlı bir şekilde sırf insanların zihnini bulandırmak için söylenirken bazen de sırf iyi niyetler taşıyarak söylenmekte. Ancak şurası bir gerçek ki hangi niyet taşınarak söylenirse söylensin bu cümleler Allah’ın gazabını çekecek cümlelerdir. Ve hiçbir

zaman unutulmamalıdır ki, taşınılan kötü niyetle yapılan iyi bir amel fasit olabilirken, iyi niyet taşıyarak yapılan fasit bir amel salih olmaz.

Rabbim niyetinde halis, amelinde salih olan kullarından eylesin seni ve bizi. Âmin!

Bak sevgili kardeşim! Allahu Tealâ şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Peygambere de itaat edin ve sizden olan emir sahibine de... Eğer herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz Allah'a ve ahiret gününe gerçekten inanıyorsanız onu Allah ve Resulüne arz edin. Bu, daha iyidir ve sonuç bakımından da daha güzeldir.” (4 Nisa/59)

Bu ayet bize diyor ki kardeşim, bir sorunla karşılaşırsanız onu direk Allah ve Rasulüne yani Kuran’a ve sünnete götürün. Bir de Kur’an ve sünnetle yol bulmaya çalışan idarecilere. Şimdi hayatımızı bir gözden geçirelim. Bizler yani iman iddiasında bulunan Müslümanlar gerçekten bu ayeti yaşıyor muyuz?

Hayatımızda karşılaştığımız problemlerin çözümü için Kuran’ın huzuruna oturup *“Ey Yüce Kur’an! Benim böyle böyle bir derdim var, bunun*

çözümü nedir?” diyerek problemimize çözüm aradık mı? Ya da Allah Resulü sanki aramızdaymış gibi kapısını çalıp *“Ey Allahın Resulü! Benim derdime sunacağın şifa reçetesini almaya geldim”* dediğimiz oldu mu? Yoksa bizler hep çözümü direk kaynağından almayı bırakıp başka başka kapılara mı yöneldik?

Bilirsin bedenin hastalıkları olduğu gibi kalbin de hastalıkları vardır. Bedenin hastalığına şifa bulmak için tabibe gidersin ve şifa vesilesi olarak doktor sana bir reçete yazar. Reçeteyi alır hemen eczaneye koşarsın. Eczacı sana ilaçları verir neyi ne zaman kullanacağını tarif edip ilaçların üzerine yazar ve sen vakti geldiğinde ilaçları kullanmaya başlar böylece Allah’ın izniyle şifa bulursun.

Peki neden reçeteyi alıp dönüp dünüp okuyarak şifa bulmaya çalışmazsın. Ya da reçeteyi alıp üzerine asarak ondan şifa ummazsın? O halde kalp ve beden hastalıklarına şifa olacak olan reçete Kuran’a yapılmış bir haksızlık yok mu ortada? Evet var. İnsan eliyle yazılmış bir reçetede yazan ilaçları kullanmadan şifa olmayacağını bilen sen, niçin ölülere değil de dirilere inmiş bir kitabın sadece Arapçasını oku-

yarak şifa umarsın? Bu Kuran’a karşı yapılmış bir zulüm değil midir?

Bil ki kalbi ve bedeni hastalıklarımıza şifa sunacak olan doktor “Şafî” ismiyle Rabbimizdir. Yazdırdığı reçete gönüllerin kendisiyle tatmin olacağı zikir olan Kuran’dır. Bu Kuran’ı bizlere öğretecek, neyi nasıl yapacağımızı bize gösterecek eczacımız da Allah Resulüdür.

Peki ama bizler elimizde böylesi kıymetli şifa kaynağı varken bu kaynaktan uzak kaldık. Niye? Çünkü bizlere hep *“Siz bu kitabı anlayamazsınız. Bu kitabı ancak hocalar, alimler anlar. Siz kim bu kitabı anlamak kim*?” dediler değil mi? Hatta korkuttular bu kitapla bizi. Çocukları “Allah yakar” diye korkuttukları gibi korkuttular. *“Kuran çarpsın”* dediler. Hayır, kardeşim elektrik çarpar ama Kur’an kendisine samimi bir kalple gelen insanları çarpmaz. Evet çarpar ama bu çarpış öldürücü değil hayata döndürücü bir çarpıştır. Kendine getirmek adına… Bu da inan bana hiç acı vermez. Aksine acıları dindirir.

Eğer bu kitap anlaşılmayacak bir kitapsa ne diye Rabbimiz kitabının birçok yerinde *“Bu kitabın ayet-*

leri apaçıktır” diye buyurmuştur ki? Bak mesela Duhan Suresi’nin 2. ayetinde Rabbimiz Kuran’ın hangi özelliğiyle beraber yemin etmiştir:

“Hâ, mîm. O apaçık Kitab'a andolsun ki biz onu gerçekten mübarek bir gecede indirdik. Çünkü biz onunla insanları uyarmaktayız.” (44 Duhan/1-3)

Ya hâşâ Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yalan söylüyor ki asla! Ya da bu insanlar yalanı kendilerine tesbih edinmişler. Gördüğün gibi kardeşim Kur’an apaçık. Hiçbir gizli kapalı tarafı yok! Ancak biliyorsun ki dereler kapasitesince su taşırır. Kuran’dan da herkes nasibine düşen payı alır. Ancak okumak arttıkça anlayış da artar.

Ve yine ne dediler bize *“Durmayın okuyun Kuran’ı!”* Ama nasıl? Hep Arapçasından, anlamadan, idrak etmeden... Zaten şeytanın günlük surelerini okuyan, Cuma günleri Yasin, Tebareke, Amme Surelerini okuyan ve bu okuduklarından hiçbir şeyi hayatlarına geçirmeyen hacı amcalarla, hacı teyzelerle bir sorunu yok ki! Hatta bizzat kendisi teşvik eder onları Kur’an okumaları için! Okudukça okumasını sağlar. Yeter ki anlamadan okusun da günde ne kadar okursa okusun farketmez. Peki *“Anlaşılmadan*

okunan Kuran'da hayır yoktur" buyurmuyor mu Rasulullah? Evet... Allah Resulü şüphesiz doğru söyledi. Anlaşılmadan okunan Kur'an ne kazandırır insana bir düşünsene kardeşim?

Bil ki kardeşim Kur'an senin için bir kılavuzdur. Bir hidayet rehberidir. Senin bu dünyada nasıl yaşaman gerektiğini, ebedi saadete kavuşmak için neler yapman gerektiğini öğreten bir kılavuz ve bir rehberdir.

Kur'an için ne diyorum biliyor musun? Vedud olan yani en çok seven ve en çok sevilmeye layık olan en sevgiliden gelen muhteşem bir mektup. Düşün şimdi! Çok sevdiğin, görmeyince özlediğin, sesini duymayınca hasreti içini yakan bir dostun var. Ve bu dost sana bir mektup göndermiş. Mektup sana ulaşınca zarfı yırtarcasına heyecanla açar direk içindekileri okumaya koyulmaz mısın? Elbette! Peki dostun bu mektubu diğer mektuplardan farklı olarak İngilizce kaleme alsa ve sen de İngilizce bilmesen! En azından belki anlar mıyım diye birkaç kere göz gezdirirsin, anlamak için çaba sarf eder, acaba birkaç kelimesiyle de olsa hasretimi dindirebilir miyim diye düşünürsün değil mi? Peki sonra ne yaparsın? Nasıl-

sa anlayamıyorum diyerek bir kenara mı atarsın bu mektubu? Yoksa ne kadar uzaklıkta olursa olsun, hemen bir tercüman bulup mektubu tercüme ettirdikten sonra dostunun sana sevgisiyle yolladığı mektuba sevginle karşılık mı verirsin?

Tabii ki hemen bir tercüman bulur, mektubu tercüme ettirir ve sen de sevgini içine koyacağın başka bir mektupla karşılık verirsin. Bu ne kadar külfetli olursa olsun böyle yaparsın.

Peki kardeşim! Âlemlerin Rabbi olan, kalbinin tek sahibi, hayatına hükmetmeye yetkili, yaratan ve yaşatan, tüm dostlar terk ettiği halde terk etmeyen, düşünce elinden tutup kaldıran hatta üzerini silkeleyip tozunu toprağını temizler gibi seni günahlarından arındıran en yüce dosttan gelen Kur'an mektubunu "Bu Arapça, ben bunu nasıl anlayayım" diyerek bir kenara kaldırabilirsin ki? Sevdiğin kardeşinin değeri kadar değeri yok mu seni yaşatanın? "Elbette var" dediğini duyuyorum. O halde sana kutlu bir peygamberin diliyle ulaşan bu kitaba gereğinden daha çok değer ver! Çünkü bu kitap senin şefaatçin veya şikâyetçin olacak. Anlıyorsun değil mi? Ve sen bu kitaptan hesaba çekileceksin. Rabbimiz bunu

bizzat Kuran'da kendisi ifade etmiş. Hesaba çekileceksiniz sorumlusunuz diye!

Öyleyse durma! Hemen şimdi eline alacağın bir mealden başla okumaya... Nasıl okursan oku! İster aç baştan başla okumaya, istersen sondan... İstersen nasıl inmişse, hangi sıraya göre inmişse öylece oku. İster günlük bir cüz anlamını oku, istersen bir sure meali ya da bir ayet meali... Ama mutlaka oku! Çünkü unutma Allah Resulüne ilk gelen vahiy Rabbinden "Oku" olmuştu. Dikkat et bak! Namaz kıl değil, oruç tut, değil "Oku!" Anladın değil mi? Tabiî ki bu demek değil ki, namaz kılma, oruç tutma... Elbette namaz da kıl, oruç da tut ama mutlaka oku, okumamazlık etme! Çünkü okumayınca azar insan.

Her an yanında bir uyaran olsun istersin değil mi? Tam sen hataya düşecekken elinden tutan bir dost bulunsun istersin. İşte sana dost, dostun sözü. Öyleyse daha ne duruyorsun? Haydi, sevgiliden gelen mektubu okumaya, anlamaya ve yaşamaya... Fakat şunu hiçbir zaman unutma, okumaya başlarken mutlaka kovulmuş şeytandan Allah'a sığın. Niye mi? Çünkü bak Rabbimiz ne diyor?

"Şimdi Kur'ân okumak istediğin zaman önce o kovul-

muş şeytandan Allah'a sığın.” (16 Nahl/98)

Çünkü sen Kur’an okumaya başladığında şeytan ne vesveseler sokacak kalbine? “Sen nasıl anlayacaksın bu kitabı” diyecek, “Yanlış anlarsan dinden çıkarsın” diyecek, “Daha senin o kitabı anlaman için kaç fırın ekmek yemen gerek” diyecek... Ve daha neler neler... Zannetme ki Kur’an okurken şeytan sana yanaşmayacak. Aksine asıl Kur’an okurken yanaşacak. Hele hele bir de anlamak için meal almışsan eline artık tabiri caizse şeytan kuduracak. Çünkü şeytan daha önce de dediğim gibi anlaşılmadan okunan Kuran’dan dolayı bir rahatsızlık duymaz. Beş vakit camisine gidip anlamadan Kuran’ını okuyan, bunun yanında da dünyasından zerre kadar taviz vermeyen hacı amcayı ne yapsın ki şeytan? Bu hacı amcanın kime ne zararı var ki şeytana olsun. Ancak aynı hacı amca yaşlılığını bahane etmez de “Bunca yıl Kuran’ın hep Arapçasını okudum ancak bu kitap bana ne diyor” der de anlamıyla birlikte okur ve Kuran’ı hayatına geçirirse işte o zaman şeytan öfkesinden çatlar.

İstersen bu konuyu daha iyi anlamak için beraberce bir seyahate çıkalım seninle! Bir şoförümüz olsa ve bir kafileyle beraber bir yolculuğa çıkarsa bi-

zi. Yolda giderken bilirsin yol tabelaları çıkar karşısına şoförlerin. Bizim de bir tabela çıksa karşımıza ve o tabelada “Dikkat 15 km sonra uçurum var, uçabilirsiniz!” yazan bir uyarı cümlesi olsa...

Şoförümüz dursa dikkatli bir şekilde yazıyı okusa okusa okusa... Hatta biz yolculara dönüp “Bakın çok kıymetli bir tabela, siz de okuyun!” diyerek bizi de okumaya teşvik etse. Bizler de okusak, dönsek dönsek okusak hatta tabeladaki yazıyı ezberlesek? Ve hatta şoförümüz bir hayırlı hizmette daha bulunup yazısı silinmeye yüz tutmuş olan tabelamızı değiştirse. Eski tabelanın yerine yaldızlı, süslü püslü, daha dikkat çekici bir tabela koysa yazıyı hiç değiştirmeden... Tüm bu yapılanlardan sonra artık bize ve şoförümüze düşen nedir? Tabelada yazana uymak, o yolda ilerlemeyi durdurmak ve bir adım dahi atmamak...

Peki tabelanın hafızı olan bizler, tabelada ne yazdığını anlamasak ya da anladığımız halde yazılanları ciddiye almasak ve hayatımıza aktarmasak ve yol boyunca ilerlemeye devam etsek... Fakat Allah bizim karşımıza bu tabelaya rağmen bir de yolda uyarıcı çıkarsa. Bu uyarıcı bizi durdursa “Kardeşim hayır-

dır? Nereye böyle?” diye sorsa. Şoförümüz de gayet kendisinden emin, hayatından memnun bir vaziyette “Bunlar benim yolcularım. Biz seyahate çıktık” dese, yoldaki uyarıcı haklı olarak sormaz mı? “Peki, yoldaki uyarı levhasını görmediniz mi?” diye! Şoförümüz de kurula kurula “Görmez olur muyuz? Gördük, okuduk hatta biz o levhanın hafızı olduk, ezberledik. Bir de yaptığımız hayrı uçurmak gibi olmasın ama biz o levhanın yerine daha dikkat çekici, daha güzel bir de levha yaptırdık” deyince adam demez mi: “Eee… Bunca iyiliği yaptınız da en önemli olan tabelada yazan uyarı cümlesinin ne anlama geldiğini anlamadınız mı?”

Evet, aynen böyle der şaşkınlıkla değil mi? Demeye de hak sahibidir. Çünkü anlaşılmayan okumada hayır yoktur. Ne demek istediğimi çok iyi anladın ama istersen gel bir de bizim Kur’an okuyuşlarımızın üzerinde duralım bu örnekten yola çıkarak. Bizler de bugün levhaları okuyoruz hatta dönüp dönüp okuyoruz. Yasinler, Tebarekeler, Ammeler… Hatta bu surelerin çoğu ezberimizde… Bu sureler her gün bize “Dikkat Cennet, dikkat Cehennem, hesap, azap, mükâfat” diye bağırıyor. Ancak bizler ne demek istedi-

ğini anlamadığımız için Cehennemliklerin amelini işliyoruz da farkında değiliz. Ya da iyi diye yaptığımız ameller konusunda kitap bize, her an uyarıda bulunup “Kendi ellerinizle kendinizi ateşe atmayın” diye tebliğde bulunuyor da biz yine farkında değiliz. Yine bizler aynı örneğimizde geçtiği gibi yaldızlanmış mushaflar içinde Kur’anlar bastırıyoruz hayra hizmet olsun diye. Ancak yine içindeki yazanların farkında değiliz.

Evet, kardeşim bu örnekler senin Kuran’ı anlayarak okuman gerektiğini anlatan günlük hayattan seçilerek getirilmiş örnekler. Artık bundan sonra Kur’an okumak deyince onun sadece metnini okumayı anlamayacaksın inşallah. Okumak deyince Kuran’ı anlamak, yaşamak ve okuyup anlayıp yaşadığın ayetleri aktarmak şekillenecek aklında.

Ve bu kadarla da kalmayacaksın. Hayatı Kuran’ın kendisi olan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’in hadisleriyle destekleyeceksin okuduğun ayetleri. Zira o bizim önümüzde canlı bir örnek olacak ayetleri anlama ve yaşama konusunda.

Bak güzel kardeşim, bu örnekle beraber hemen aklıma bir hadis geliyor. Sanki bu anlatacağım hadis,

içinde yaşadığımız toplumun Kur’an ile beraberliğini tarif ediyor. Dinle inşallah. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur:

“Sizin aranızda bir takım kimseler türeyecektir. Onların namazları yanında kendi namazlarınızı, oruçları yanında oruçlarınızı, onların işleri yanında kendi işlerinizi küçümseyeceksiniz. Onlar Kur’an okuyacaklar. Hâlbuki okudukları Kur’an onların boğazından öteye geçmeyecek. (Yalnız dillerinde kalacak) Nitekim onlar okun yaydan çıktığı gibi dinden çıkacaklar…”

Subhanallah… Duydun mu kardeşim? Hayatlarında namaz var, oruç var hatta yaptıkları her türlü iş mükemmel. Ancak onlar okun yaydan çıktığı gibi dinden çıkmışlar. Niye? Okudukları Kuran’ı hayat rehberi edinmedikleri için…

Tağuta isyan ayetlerini okudukları halde tağutlaştıkları, tağutu inkâr ayetlerini okudukları halde tağutun uşaklığını yaptıkları için…

“Egemenlik kayıtsız şartsız Allah’ındır” ayetini okudukları, ancak iş yasalara tâbi olmaya gelince sadece Allah’ın hakkı olan egemenliği halka verdikleri

için...

“Namaz kötü ve iğrenç şeylerden alıkoyar” ayetini okudukları, ancak hemen namazın akabinde namazlarında dile getirdikleri “*Allah en büyüktür*” sözünü yalanlayarak Allah’tan başkalarını büyük kabul ettikleri için...

Kuran’da “*Vekil olarak Allah sana yeter*” ayetini okudukları halde vekil tayin etmek için üç beş yılda bir sandık başına gidip Allah’ın kitabı dururken yeni kitaplar hazırlasınlar diye vekil tayin ettikleri için...

“Allahın ayetlerini ucuz bir pahaya satmayın” ayetini okudukları halde doktor, mühendis olma merakına Allah’ın ayetlerini beş para etmez diplomalara sattıkları için...

“Bir yerlere gelmeliyiz ki İslamı hâkim kılabilelim” palavralarıyla nefislerini kandırıp bunun adına da takiyye diyerek güya Allah yolunda canlarıyla ve mallarıyla cihad ettiklerini zannettikleri için...

“La İlahe” red ilkesi gereğince hayatlarından tüm ilahları çıkarmaları gerekirken “Biz geçmesek başa Allahsızlar geçecek” diyerek Allah’tan başka ilahlar edindikleri için...

Allahın yardımını unutarak “Müslüman zengin olmalı” hikâyelerini yazıp “Faiz de alışveriş gibidir” diyerek faiz yedikleri için...

Allah Resulü’nün hayatında geçirdiği işkence dönemlerini birer acıklı hikâye gibi minberlerde anlatıp iş çileyi omuzlayıp işkenceye geldiğinde “Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın” ayetini tevil ederek cihad meydanlarından firar ettikleri için...

“Namazını kıl, orucunu tut, zekâtını ver ancak devlet işine karışma zira dünyanın yeri ayrı, ahiretin yeri ayrı” diyerek Allah’ın hükümranlığını Yahudiler gibi göklere hapsettikleri için...

İşte kardeşim! Senin de anladığın gibi mesele birilerinin namaz kılması, oruç tutması değil. Mesele tek tek tüm fertlerin Allah’ın hâkimiyetini, namazda kabul ettikleri gibi devlet bazında yasalarda da kabul etmesi...

Mesele oruç ibadetimize karışan Allah’ın, hukuk düzenine, devlet sistemine de karışacağına iman etmek meselesi.

Kazanılan paranın kırkta birini fakirlere dağıtma konusunda söz sahibi olan Allah’ın ticaret anlayışına

da karışabileceğine iman edip gereğini yapmak meselesi…

Anlıyorsun değil mi? Yarım yamalak bir din anlayışı değil Allah'ın istediği! Hayatın bir alanına karışan ama başka alanlarını ihmal eden ve karışmaya yetkisi olmayan bir Allah inancı değil Allah'ın istediği… Bütün bir hayata kendi yasalarıyla hükmeden, yaptığını eksiksiz yapan, kimseye hesap vermek zorunda olmayan mükemmel bir Allah inancını nefislerle cihad ederek kalplere, kâfirlerle de kıtal cihadında bulunarak ülkelere hâkim kılma mücadelesidir bu davanın adı…

Sevgili kardeşim! Beni sabırla dinlediğin için sana teşekkür etmek istiyorum. Ben üzerime düşeni elimden geldiği, gücümün yettiği kadar yapmaya çalıştım. Artık sıra sende… Bu risaleyi ihmal etme! Eline aldıktan sonra biraz göz gezdirip bir köşeye atma. "Sonra okurum" diyerek erteleme. Çünkü biliyorsun ki bu risale kaleme alınırken hiçbir ücret talep edilmeden kaleme alındı. Tıpkı Resullerin dediği gibi diyerek yazıldı:

"Benim ücretim âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur."

Sadece senden istenilen bu samimi kalemin hatırına yazılanları çok dikkatli okuyup anlamandır. Ve anladıktan sonra da gereğini en güzel şekilde yapmandır.

Bize vereceğin en güzel ücret tüm tağutî düzenlere nefret besleyerek onları inkârla beraber Hakk'a duyacağın muhabbettir. Yani *"La İlahe İllallah Muhammedun Resulullah"* cümlesini anlayıp bu anladığın bilginin ikrarını şahitliğinle devam ettirmen olacaktır.

Bidayette ve nihayette hamd ancak alemlerin rabbi olan Allah'a mahsustur.

HAYDİ İSLAM'A

O halde kardeşim!
Cennete girmenin yolu iman etmekten,
İman etmenin yolu kulluk etmekten,
Kulluğun karşılığı da
Hakkıyla olan bir kölelikten geçiyorsa,
Bu hakkıyla yapılacak köleliğin yerini bulması için
temel nedir biliyor musunuz?
Bak buranın altını çize çize söylüyorum
Sende çize çize oku ve kalbine kazı inşallah.
Hakkıyla yapılacak bir kölelik
"EFENDİ'NİN TEK OLMASINDAN GEÇER."

Ebu Sehran Es-Suri

